

ความสำคัญของปัญหา

เจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553 มาตรา 6 ว่า การศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ คุณธรรมจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข จึงเกิดแนวคิดการปฏิรูปการศึกษาโดยมีเป้าหมาย คือ การพัฒนาคุณภาพการเรียนและผู้เรียนให้ได้มาตรฐานตามนโยบายแห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ.2553 มาตรา 22 ระบุว่า การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่า ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด จากความสำคัญของการศึกษาดังกล่าว รัฐบาลจึงได้ จัดให้มีการปฏิรูปการศึกษา โดยมีพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553 เป็นเครื่องมือนำไปสู่การจัดการศึกษาที่มีคุณภาพ

จากผลการจัดการศึกษาที่ผ่านมาสังคมลงความเห็นดังจะเห็นได้จาก กลั่น สระทองเนียม (2554) ได้กล่าวไว้ว่า ครูส่วนใหญ่ยังใช้การสอนแบบเดิม คือ การบรรยายไม่นั่นกระบวนการให้ผู้เรียนได้สามารถพัฒนาการคิด วิเคราะห์ สังเคราะห์ การแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง และครูยังใช้สื่อการเรียนการสอนไม่มากนัก การพัฒนาการเรียนรู้เป็นหน้าที่ของครูที่จะต้องศึกษาหาวิธีการมาปรับปรุงหรือแก้ไขการจัดกระบวนการเรียนรู้ให้ลูกศิษย์ได้พัฒนาตนเองตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553 มาตรา 24 (5) ว่าครูต้องใช้ในการวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนการสอน และยังกำหนดในมาตรา 30 ว่าผู้บริหารต้องส่งเสริมให้ครูผู้สอนสามารถวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียน การวิจัยจึงเป็นกลไกสำคัญที่จะก่อให้เกิดการพัฒนาการศึกษา

โดยครูผู้สอนในโรงเรียนจะต้องปรับกระบวนการเรียนการสอนโดยใช้กระบวนการวิจัยเข้าไปตั้งแต่การวิเคราะห์ การรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล วิเคราะห์ปัญหา วิธีการสอน ตลอดจนแก้ปัญหาที่เกิดจากการเรียนการสอน (บัญชา อึ้งสกุล, 2545 หน้า 23 – 24) การวิจัยในโรงเรียนเป็นกิจกรรมสำคัญที่จะช่วยเสริมการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน (พยุงค์กัฒน์ จันทรสุรินทร์, 2543 หน้า 2) และถือว่าเป็นนวัตกรรมรูปแบบหนึ่งที่เอื้อต่อการพัฒนาการเรียนการสอนสำหรับครูยุคใหม่ โดยมีครูเป็นผู้ปฏิบัติการวิจัย เรียกว่า ครูนักวิจัย (teacher as researcher) (สุวิมล ว่องวาณิช, 2546 ข หน้า 156 – 157)

การที่ครูทำวิจัยในชั้นเรียนของตนเองอย่างไม่เป็นรูปธรรมที่ชัดเจน และยังไม่เป็นงานประจำของครู เพราะครูมีการสอนมาก และยังมีภาระอื่น ๆ ในโรงเรียน ที่สำคัญครูยังไม่มีทิศทางที่ชัดเจนในเรื่องการทำวิจัยในชั้นเรียน ซึ่งเริ่มจากการกำหนดปัญหาการกำหนดวัตถุประสงค์ การดำเนินการวิจัย การตรวจสอบข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล การเผยแพร่ผลการวิจัย ตลอดจนการใช้ประโยชน์จากผลการวิจัย หรือที่เรียกว่ากระบวนการวิจัย กระบวนการทำวิจัยในชั้นเรียนนั้นเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่อง และเป็นระบบคือ เริ่มต้นจากการสำรวจสภาพการทำงานว่ามีปัญหาอะไรบ้าง วางแผนเพื่อแก้ปัญหานั้น ลงมือปฏิบัติตามแผน และสะท้อนผลการปฏิบัติงานเพื่อที่จะเริ่มต้นพัฒนาใหม่ซึ่งเป็นวงจรต่อเนื่องไม่สิ้นสุด (อุทุมพร จามรمان, 2544 หน้า 43) และจากการศึกษาของวารุณี โพธิ์บุตรดี ที่วิจัยการศึกษาการใช้ผลการวิจัย และผลกระทบจากการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูนักวิจัย พบว่า การทำวิจัยในชั้นเรียนของครูนักวิจัยในโรงเรียน ส่งผลกระทบทางบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน (วารุณี โพธิ์บุตรดี, 2547 หน้า บทคัดย่อ)

สภาพปัญหาที่พบเกี่ยวกับการพัฒนาครูด้านการวิจัยในชั้นเรียน มี 4 ด้าน คือ ด้านครูขาดเทคนิคการวิจัย ด้านครูขาดการส่งเสริมสนับสนุนจากบุคคลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ด้านครูขาดปัจจัยที่เอื้อต่อการทำวิจัย และด้านครูขาดการเผยแพร่ผลการวิจัย การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และการทำวิจัยไม่ได้ดำเนินไปด้วยกัน ยังไม่ใช่งานประจำของครู เพราะครูมีภาระการสอนมาก มีภาระงานอื่น ๆ ในโรงเรียน ไม่มีเวลาที่จะทำวิจัยในชั้นเรียน ครูไม่เห็นคุณค่าของการวิจัยในชั้นเรียนครูยังไม่มีทิศทางที่ชัดเจนในเรื่องการทำวิจัยในชั้นเรียน เนื่องจากครูส่วนใหญ่ยังไม่มีความรู้ในการทำวิจัยคิดว่า

เป็นเรื่องยาก ต้องอาศัยความรู้ความสามารถเฉพาะด้าน ขาดผู้ให้คำแนะนำในการทำวิจัย
 ในชั้นเรียน ขาดเอกสารงานวิจัยให้ครูดูเป็นแบบอย่าง

การวิจัยในชั้นเรียน (classroom research) ถือว่าเป็นนวัตกรรมที่บุคคลหลายฝ่าย
 คาดหวังว่าจะเป็นวิธีการหนึ่งที่สำคัญในการแก้ปัญหา และพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอน
 ให้มีประสิทธิภาพได้ เนื่องจากการทำวิจัยในชั้นเรียนเป็นการดำเนินงานที่มีหลักการ มีขั้นตอน
 และวิธีการที่เอื้อต่อการพัฒนาการเรียนการสอน ที่จะทำให้ครูมีบทบาทสำคัญในการสอน
 และขณะเดียวกันก็เป็นนักวิจัยที่ทำหน้าที่ค้นหาวิธีการแก้ไขปัญหา และพัฒนาการเรียน
 การสอนในห้องเรียนให้มีประสิทธิภาพด้วยตนเอง ก็ยังไม่ปรากฏผลที่เป็นรูปธรรม
 เท่าที่ควร (สุวิมล ว่องวานิช, 2544 หน้า 2-5)

จากการสังเคราะห์การวิจัยในชั้นเรียนของครูสภา (2550) และจากการวิจัยของ
 ดิเรก สุขสุนัย (2547); นวรัตน์ พูลโย (2545) พบว่าคุณภาพของการวิจัยในชั้นเรียนของครู
 อยู่ในระดับปานกลาง ประกอบกับผลการประเมินการศึกษาระดับชาติโดยศาสตราจารย์
 ดร.ชาญณรงค์ พรุ่งโรจน์ ผู้อำนวยการสำนักงานรับรองมาตรฐาน และประเมินคุณภาพ
 การศึกษา ได้กล่าวไว้ว่าผลการประเมินในระดับอาชีวศึกษาคณาการวิจัยของครูสังกัด
 สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาที่นำไปใช้ประโยชน์ยังไม่กว้างขวาง และอยู่ใน
 ระดับพอใช้ (ชาญณรงค์ พรุ่งโรจน์, 2556) การที่จะทำให้การวิจัยในชั้นเรียนของครูมี
 คุณภาพมากขึ้นทั้งด้านปริมาณ และคุณภาพนั้นจำเป็นต้องทราบถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่
 สัมพันธ์ต่อคุณภาพการวิจัย ซึ่งปัจจัยต่าง ๆ ที่สัมพันธ์ต่อคุณภาพการวิจัยในชั้นเรียนมี
 หลายปัจจัยแต่ละปัจจัยสัมพันธ์ต่อคุณภาพการวิจัยในชั้นเรียนมากน้อยแตกต่างกันไป

จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์ต่อคุณภาพการวิจัย
 ในชั้นเรียนของครูในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาเพื่อเป็น
 แนวทางในการส่งเสริมคุณภาพการวิจัยในชั้นเรียนของครูต่อไป